

ministerstva, ako ravnopravnost ne ostane še dalje prazen glas!

* V 6. zvezku Lukšičevih „Slavische Blätter“, kateri je ravno kar na svitlo prišel, smo zopet poleg razno-terih znamenivih člankov čitali prevod Potočnikove „Zvonikarjeve“ od gospé Luize Pesjakove, kteremu je dodan tudi napev. Res hvaležni smo naši izvrstni pesnici, da je eno naj lepših slovenskih pesem v tako gladki besedi razglasila inostranskemu svetu. Radostni smo pa v tem zvezku tudi čitali, da so „Slavische Blätter“ v prvem polletu toliko naročnikov in naročnic našli, da od julija meseca bojo izhajali vsaki mesec dvakrat brez povišane cene. Pravo!

* „Glasonoša“, v Beču izhajajoči edini ilustrirani hrvaški list, lepo in z velikimi žrtvami obdeluje beletristično polje, katero je temu listu glavni namen. Domo-ljubni gosp. izdatelj oklicuje, da je zadovoljen s sedan-jim številom naročnikov, da pa bi moral prestat, ako bi se zmanjšalo to število ob novem letu. Da bi se pomnožilo!

* „Slavonac“ je s koncem prvega poleta nehal izhajati, tako tudi „Sidro.“

* „Hlas“, politický týdeník pro náš lid“, čegar lastnik je dr. Juli Grégr, izhaja pod vredništvom R. Nápravnika in donaša narodu lepe primerne sestavka. Vzeli smo v naš list iz 1. broja spis „o omiki.“

* Bolgarsko-nemški slovár je v Budisinu prišel na svetlo.

* Sliko (podobo) Vuka Štefanovića-Karad-žića je izdala srbska „Zora“; dobiva se na lepem navadnem papirji za 1 gld., na kineškem po 1 gld. 30 kr. Lepo bo kinčal sobo vsacemu Slovencu obraz najbolj zasluženega srbskega pisatelja, ako si jo omisli, a s tem tudi pomore blagemu namenu, kajti polovica skuplje-nega dohodka se bo izročila zakladu za izdavanje njegovih del, polovica pa za spominek njegov. Da se Slovencem polajša prejemanje Vukove slike, naj do zadnjega dne t. m. pošljejo denar vredništvu „Novic“, da se jim potem pošlje podoba.

Jezikoslovske drobtine.

3. Nu, no.

V „Novicah“ leta 1864 str. 27 se praša, kako se naj nasprotna vezilka $nè = n'$, $àn$ za trdno piše. Jaz svetujem, naj se piše nu ali no. Na to pisanje me vodi etimologična edinost besedic $nè$ i nu, no, ktere so nedvojbeno jednake staremu $nъ$ (sed). Istina je, da naš današnji nu, no ne pomeni tega, kar $nè$, nego $i(n)$; ali temu pomenu se ni čuditi, kdor se zmisli na vezilki **a** i **pa**, ktere tudi $i(n)$ naznanjate. Zmešnjave bi se pri tej pisavi ne bilo bati, ker bi **i** ali in služil za „et“, nu i no pa za „sed.“ Tudi je pisava polnega jasnega nu, no zamolklemu $nè$, $àn$ predstaviti. Končno še je vredno opomniti, da Srbi govorijo ter pišejo no (tedaj no ni samo rusicizem, kakor gosp. Podgorski na gore rečenem mestu meni), Hrvati pa no i nu, i da se, kar nam Slovencem mnogo veljati mora, v brižin-skih spomenikih, namreč v drugem, nu četirikrat v tem pomenu nahaja.

4. Ni, niti.

Kakor ni tako niti pomeni tisto, kar lat. neque, namreč: et non, etiam non, ne — quidem. Ni je morda iz ne in i nastal; niti pa je sestavljen iz ni + ti. **I** i ti, ktera oba pomenita „et“, sta pa po Miklošičevem mnenji sorodna zaimenoma $i(is)$ i $tъ$ (ille); primeri „Vergl. Gram.“ I. stran 24. Tedaj se že iz prvotnega bitja besedic ni i niti dajo slutiti ona pravila o njunej rabi, ktera je gospod Cigale v „Novicah“ leta 1864 na

str. 59, 66 istinito razložil. Da te i druge proste be-sedice niso tako nevažne, kakor se jim na obrazu vidi, to uči skušnja vsakega skrbnega primerjavca tujih je-zikov našemu. Bodoči latinski i grški slovničarji se jih ne bodo mogli izogniti; naši pisatelji pa naj se jih poprimejo. Janko Pajk.

Národno-zabavno berílo.

Kurentovanje v Jaski.

Humoreska. Spisal Nr. 11.

Hejsasa, hopsasa, pustna nedelja!
Národna.

(Konec.)

Obeda ne bom popisaval, a tudi napitnic ne; teh so dandanes vsi časniki do grla polni. V kratkem samo to povem, da jedli smo kakor Homerovi junaci, ki so bojda samo za predpodnico kar po sto volov poklali; pili pa, kakor je pil blagega spomina nekdaž Kraljevič Marko „sve po dvanaest okâ!“ Znan gršk modrijan je Boga hvalil za tri reči: prvič, da je človek in ne ži-vina; drugič, da je mož in ne baba, in tretjič, da je Grk in ne barbar. Jaz sem pa bil vesel prvič zato, da se nisem že pred dve tisoč leti rodil v Sparti, kjer bojda dan na dan niso družega jedli, kakor neko prežgano juho, ki se je za ljudstvo kuhala na „rotovžu.“ Drugič sem bil vesel zato, da nisem tam domá, kjer se mesto trte hmelj ovija po kolinji, in da nisem tiste vere, ktere spoznatelji le „šerbet“ ločejo in ne poznajo pusta. Tretjič pa sem bil vesel, da imam zdrav želodec, ki za me brižno skrbi, da le jaz njega ne zabim v njegovih revah in nadlogah. Moj želodec in pa jaz, to sva dva tiča, ki drug za drugim letiva, kakor vran za vrano, kadar pirujeta. Rada se imava, to je gotovo; al brez vsega prepira vendar le ni medjusobno najino občenje.

Po obedu se odpeljemo v Domagoviće na pir (že-nitovanje). Hladni zrak je kaj dobro del našim obrazom, pod kterimi je oče Kurent strašno zakuril. Precej dolgo bivam že na Hrvaškem; al na kmečki svatbi še nisem bil do letos. Domagoviće so vás dobro uro od Jaske. V vasi ste bojda samo dve rodbini: Borkovići in No-vakovići. Ženin je bil vnuk „selskoga sudca“ starine Borkovića, ki nas je lepo pričakal pred svojim hramom; kar z obema rokama nas je objemal. Ž njim vred nas je pričakovala cela truma njegovih sinov in vnukov, hčerí in vnukinj, zetov in snéh in svekrv, in kakor koli se zovejo vsa ta rodbinska pokolena in pokolenčki. Borkovićeva hiša je lesena, zvan ognjišča in peči. Sploh se po Hrvaškem nahaja le malo zidanih kmečkih hiš. Stari Slovani so vse raje po lesenih kolibah stanovali, kakor mi njihovi zanjimci. Pa se zares človek bolj do-mačega čuti v lesénem zidanji kakor v zidanem. Prej ti les srce ogreje kakor kamen. Raznih hišnih predélov ne bom popisoval, kako ležé, ali proti jugu, ali proti severju, koliko sežnjev so dolgi in koliko široki; ali ima streha dimnik, ali se morebiti dim le po dilah okoli krač in plečet plazi ter išče špranj. Le to naj povem, česar še drugod videl nisem. Ognjišče, najimenitneja stvar vsake hiše, je veliko, — toliko, da bi lahko štirje pari po njem plesali; zraven tega pa je nizko, komaj do kolena ti segne, gotovo zato, ker ženske skoz raje čepé kakor stojé. Soba, v katero nas je „kuće-gazda“ peljal, je bila precej prostorna, ter po stenah s prtenino dosta okusno okinčana. Najbolj sem se pa čudil peči. Razun plavšev na Gorenskem nisem nikjer več peči videl. Ako kadaj začne lesa zmanjkovati — in mislim, da že zeló pojema — bodo gotovo tudi peči v veličini pojemale.

Ko se po „mladenčih“ (zaročencih) ogledujem in poprašavam, kje da so, mi odgovorijo, da je danes pir